

Et flertal (socialdemokratiets, det radikale venstres og Danmarks retsforbunds udvalgsmedlemmer) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* og ønsker navnlig at præcisere, at det med de i ændringsforslagene fastsatte lempelser ikke ser nogen betænkelighed ved at udskrive grundstigningsskylden med 4 pct.

Et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer) er principielt enig i, at en væsentlig part af de grundværdier, der skabes som følge af foranstaltninger, foretaget af det offentlige, eller i visse tilfælde som en simpel følge af samfundets vækst, bør tilfalde de offentlige kasser.

Alle er enige om, at loven om grundstigningsskyld af 20. maj 1933 ikke har løst dette formål på en rationel måde, ja i mange tilfælde har virket stik imod sin hensigt.

Ud fra denne erkendelse har man fra mindretallets side deltaget i udvalgsarbejdet, og gennem fremførelsen af saglige argumenter har man medvirket til, at der på væsentlige punkter er sket forbedring af lovforslaget; således kan nævnes:

1) at ændringer i forslagets § 5 vedrørende gældende lovs § 4 medfører, at købstæderne indgår i beregningen af det gennemsnitlige konjunkturstigningstillæg, og at dette tillæg gives af det fulde grundbeløb i stedet for som foreslået af indtil 5 kr. pr. m², og at det ydede 10 pct.s tillæg gives af værdien ved sidste vurdering i stedet for af grundbeløbet,

2) at den foreslåede nye paragraf i forslaget omhandlende gældende lovs § 11 giver den bedst mulige formulering af en rimelig bestemmelse om, at der i en afgiftspligtig grundstigning bør fradrages de tab i værdien, en ejer har derved, at de på ejendommen værende anlæg og bygninger m. v. taber i værdi ved grundværdistigningen, idet de er mere eller mindre værdiløse under den brugsform, som en højere grundskyldværdi forudsætter. Det er en forudsætning, at den endelige fastsættelse af det beløb, der skal lægges til det regulerede grundbeløb, fast-

sættes til den faktiske værdi, bygningerne eller anlæggene har på det tidspunkt tillægget fastsættes. Fritagelsen gælder kun for bygninger og anlæg, der findes ved første tillæg til grundbeløb, hvilket betyder, at alle ved lovens ikrafttræden eksisterende bygninger, anlæg m. v. skal medtages,

3) at den formulering, den foreslåede nye paragraf omhandlende gældende lovs § 13 har, betyder en rimelig forbedring, idet den i virkeligheden bygger på princippet, at værdistigningen skal være effektiv, inden der svares afgift. Det er en forudsætning, at fritagelsen *skal* gives under de fastsatte betingelser, og mindretallet havde derfor ønsket en formulering, der ikke nødvendigvis gjorde en ansøgning, idet den deraf følgende administration burde være undgået. Der er imidlertid givet tilsagn om, at ansøgningerne efter denne § ligesom begæringerne efter lovens § 11 skal kunne ske ved udfyldning af en rubrik i skemaet til ejendomsskyldvurdering, og at dette vil blive så klart formuleret, at enhver ejer kan se, hvilke muligheder og rettigheder han har,

4) at lovens ikrafttræden den 1. oktober 1949 i stedet for 1. april giver ejere adgang til at kræve omvurdering, hvis de finder den nuværende ansættelse forkert, og således at få et rigtigt grundlag for udmålingen af fremtidig grundværdistigningsafgift og fritagelse.

Når mindretallet trods disse forbedringer alligevel ikke mener at kunne tage medansvar for lovforslagets gennemførelse, er grunden den, at flertallet ikke har villet fravige lovforslagets § 1, i hvilken afgiften af den afgiftspligtige grundstigning fastsættes til 4 pct., som man finder for høj af følgende grunde:

1. Hele denne lovgivnings uklarhed og vanskeligheden ved at overskue dens virkning i alle enkeltheder.
2. Ængstelsen for, at loven (med 4 pct. afgift) i visse tilfælde i stedet for at virke fremmende kan komme til at virke hemmende ved udbudet af grunde.